

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Oikido s.r.o.**, IČO 05435005, se sídlem Vaníčkova 1639, Kladno, zast. Mgr. Petrou Hrachy, advokátkou, se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2022, č. j. 063559/2022/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2022, č. j. 56 A 3/2022-37,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 6. 2022, č. j. 063559/2022/KUSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 9. 3. 2022, č. j. OŽ/789/22/Sv-7. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. k) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění zákona č. 527/2020 Sb. (dále jen „živnostenský zákon“), kterého se měla dopustit tím, že nejmeně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin a dne 10. 9. 2021 v 10:03 hodin v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona nezajistila viditelné označení svého sídla na adrese Vaníčkova 1639, Kladno, obchodní firmou a identifikačním číslem osoby. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán I. stupně zjistil v rámci úkonů předcházejících kontrole podle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), že se na adrese Vaníčkova 1639, Kladno, nachází rodinný dům, který není ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona řádně označen jako sídlo žalobkyně. Označení totiž nebylo patrné na vstupních vrátkách, na oplocení, na fasádě domu, či za jeho okny. Vstupní branka byla zamčená a na zvonek nikdo uvnitř domu nereagoval. Jiný přístup na pozemek správní orgán

nenalezl. Z následně provedené kontroly a skutečností zjištěných v rámci řízení o přestupku vyplynulo, že předmětné označení se nachází u vchodových dveří do domu, které nejsou vidět z ulice. Žalovaný vyvodil odpovědnost žalobkyně za přestupek zejména na základě teleologického výkladu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Naznal, že požadavek tohoto ustanovení může být splněn pouze v případě, že je označení sídla viditelné z veřejně přístupného místa.

[3] Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací, principy právní jistoty a předvídatelnosti správních rozhodnutí. Byla toho názoru, že její sídlo je řádně označeno ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Ten totiž po podnikatelských subjektech nevyžaduje, aby bylo označení viditelné z veřejně přístupného místa. Rovněž namítala, že vstupní branka k domu bývá normálně odemčená, a nic tedy osobám nebrání v přístupu ke vchodovým dveřím domu. Dále v žalobě uvedla, že správní orgány nerespektovaly svoji ustálenou rozhodovací praxi, kterou zavedly ve čtyřech dříve projednávaných případech. Správní orgány tuto námitku dříve zamítly, neboť případy, na které žalobkyně odkazovala, se týkaly společností sídlících ve víceúčelové stavbě s kancelářskými prostory, kdežto v projednávaném případě se jedná o sídlo společnosti v rodinném domě situovaném ve vilové čtvrti.

[4] Krajský soud dal žalobkyni za pravdu v tom, že požadavek na viditelnost označení sídla může být splněn i za situace, kdy toto označení není viditelné z veřejně přístupného místa. Takový požadavek totiž zákon výslovně neobsahuje a nelze takovou povinnost dovozovat pomocí jeho výkladu. Soud cituje důvodovou zprávu k novele živnostenského zákona č. 356/1999 Sb. V té je uvedeno, že úprava obsažená v předmětném ustanovení „byla přijata vzhledem k tomu, že do těchto míst se doručují písemnosti a v případě, že podnikatel nepodniká v provozovně, je zároveň jedním z kontaktních míst s podnikatelem.“ Z ustanovení byla následně zákonem č. 130/2008 Sb. vypuštěna část věty „pro účely doručování písemností“, neboť, jak plyne z důvodové zprávy, „již dříve byla ze zákona vypuštěna speciální úprava doručování“. Dle názoru soudu to však neznamená, že by sídlo přestalo plnit svoji funkci kontaktního místa s podnikatelem, jakož i funkci v rámci doručování, jakož i některé další myslitelné funkce. Parametry § 31 odst. 2 živnostenského zákona pak splní takové označení, které mohou dotčené osoby reálně a za přiměřených podmínek spatřit. Nemůže je splnit takové označení, které je skryté, nečitelné či umístěné na neobvyklém místě. Soud tedy dovodil, že viditelné je takové označení, ke kterému podnikatel zajistí přístup. Žalobkyně dle názoru soudu nepředložila žádný důkaz, který by vyvracel tvrzení žalovaného o zamčené brance. Dle soudu bylo prokázáno, že v době kontroly byla branka zamčená, a označení sídla tedy nemohlo být považováno za viditelné ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Odkaz žalobkyně na ustálenou rozhodovací praxi žalovaného soud neshledal důvodným, neboť žalobkyně citovala případy týkající se jednoho objektu, což na vytvoření ustálené rozhodovací praxe nestačí. Z odkazovaných případů navíc neplyne, že by byla předmětná označení sídel za zamčenými dveřmi, jak tvrdí žalobkyně. Závěrem soud poukázal na rozdíl v charakteru sídel umístěných v rodinném domě a v kancelářských budovách. Uvedl, že požadavky na označení sídla se vzhledem k tomuto rozdílu mohou fakticky lišit.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud doplňuje, že na stejné adrese jako žalobkyně sídlí i společnost WAI LUPE a.s., která byla žalovaným rovněž uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 62 odst. 1 písm. k) živnostenského zákona. Správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud rozsudkem č. j. 52 A 3/2022-36 zamítl. I proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, která byla rozsudkem NSS ze dne 15. 5. 2023, č. j. 4 As 17/2023-34, zamítnuta jako nedůvodná.

[6] Dále na této adrese sídlí společnosti Elelupe s. r. o. a Hakimi s. r. o., které byly za uvedený přestupek potrestány taktéž. V těchto případech však krajský soud žalobám vyhověl (rozsudky č. j. 50 A 6/2022-25 a č. j. 50 A 4/2022-36, dále jen „zrušující rozsudky“). Krajský soud se v těchto rozsudcích věcně vymezil proti závěrům obsaženým v rozsudcích č. j. 56 A 3/2022-37 a č. j. 52 A 3/2022-36 (dále jen „zamítavé rozsudky“). Dovodil, že § 31 odst. 2 živnostenského zákona obsahuje pouze požadavek viditelnosti označení sídla, ne však viditelnosti z veřejně přístupného místa. Zároveň se vymezil i proti hypotetickým účelům označení sídla, jejichž platnost zejména vzhledem k nastalému technologickému pokroku dle jeho názoru neexistuje (hlavně účel doručování a účel obecného kontaktního místa podnikatele). Z těchto i jiných praktických důvodů dospěl k závěru, že sídlo podnikatele nemá z materiálního hlediska význam jak vůči spotřebitelům, tak vůči věřitelům a orgánům veřejné moci. Krajský soud rovněž vydal rozsudky č. j. 44 A 6/2022-26 a č. j. 44 A 3/2022-45 týkající se dalších společností sídlících na stejné adrese jako žalobkyně (Yamazaki s. r. o. a Keolu a. s.), kterými žaloby na základě obdobného právního posouzení jako v nyní posuzované věci zamítl.

## II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V rozsudku krajského soudu stěžovatelka spatřuje rozpory. Soud totiž nejdříve označil výklad § 31 odst. 2 živnostenského zákona ze strany žalovaného za nepřiměřeně extenzivní, aby se následně dopustil obdobného pochybení, neboť s povinností viditelného označení sídla spojil povinnost podnikatele zajistit k tomuto označení přístup. Soud tak změnil popis skutku a odlišně vymezil následek přestupku, kterého se měla stěžovatelka dopustit, čímž fakticky uznal stěžovatelku vinnou za zcela jiné jednání, a tedy porušil základní zásady řízení trestní povahy (zejm. zásadu zachování totožnosti skutku a zásadu *nulla poena sine lege*). Stěžovatelka je navíc podnikatelským subjektem, který k výkonu své činnosti nepotřebuje jedno stálé místo; většina její komunikace se zákazníky probíhá elektronicky nebo telefonicky. Kontrolní orgán pak může využít svého oprávnění vstupovat v souvislosti s výkonem kontroly na soukromé pozemky. Je to ostatně právě žalovaný, kdo má povinnost zjistit skutkový stav věci, a nelze tedy v případech, kdy by byl příslušný pracovník kontrolního orgánu nucen přelézt plot, hovořit o „detektivním pátrání“. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s tím, jak soud vypořádal její námitku směřující k rozhodovací praxi žalovaného. Na jednu stranu totiž žalovanému „vyčíní“, že k projednávané věci nepřipojil stěžovatelkou namítané spisy a neseznámil se s předmětnými rozhodnutími, na druhou stranu uznal jeho popis rozdílnosti objektů (rodinný dům v projednávané věci a budova na adrese Čs. Armády 1979, Kladno, které se týkaly namítané případy) za věrohodný. Nic navíc nenasvědčuje tomu, že jsou označení

v této budově veřejně přístupná. Řádnost označení sídla pak nemůže být ovlivněna charakterem objektu, ve kterém se sídlo nachází. Takový výklad zákona by totiž byl diskriminační. Závěrem stěžovatelka odkázala na výše zmíněné rozsudky Krajského soudu v Praze týkající se společností Hakimo s. r. o. a Elelupe s. r. o. sídlících na stejné adrese jako stěžovatelka.

[8] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

### III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[10] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, které jsou v řízení před krajským soudem rozhodovány specializovaným samosoudcem, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[11] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Podle § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona podnikatel je povinen *viditelně* označit obchodní firmou, popřípadě názvem, nebo jménem a příjmením a identifikačním číslem osoby, bylo-li přiděleno, objekt, v němž má sídlo, liší-li se od bydliště (§ 5 odst. 2), a zahraniční osoba odštěpný závod, pokud jej zřizuje.

[13] Podle § 62 odst. 1 písm. k) živnostenského zákona právnická osoba jako podnikatel nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 31 odst. 2 neoznačí sídlo nebo odštěpný závod.

pokračování

[14] Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše, skutkově shodnou věc již řešil v rámci posouzení kasační stížnosti společnosti WAI LUPE, a. s., o které bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 15. 5. 2023, č. j. 4 As 17/2023-34 (dále též „předešlá věc“). Nejvyšší správní soud v této věci naznal, že kasační stížnost je přijatelná, neboť právní otázka, která byla předmětem jeho posouzení, v té době ještě nebyla judikaturou řešena. Kasační stížnost však neshledal důvodnou. Jelikož se v projednávané věci jedná o věc skutkově shodnou, stěžovatelka nadto sídlí ve stejné budově jako společnost WAI LUPE, a. s., a rozsudky krajského soudu i kasační námitky jsou v obou věcech rovněž obsahově shodné, uplatní se právní posouzení ve věci sp. zn. 4 As 17/2023 i na nynější případ. Vzhledem k tomu, že nastala právní otázka již byla judikaturou řešena, a vzhledem k výše uvedenému neexistují skutečnosti, které by nyní projednávanou věc skutkově ani právně odlišovaly od dříve projednané věci sp. zn. 4 As 17/2023, je kasační stížnost nepřijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud se v předešlé věci ztotožnil s podstatou argumentace krajského soudu obsaženou v napadeném rozsudku, ze které vyplývalo, že označení sídla je možné považovat za viditelné tehdy, je-li viditelné z veřejně přístupného místa (veřejného prostranství), nebo z místa, k němuž je zajištěn přístup veřejnosti. Z důvodových zpráv k zákonům č. 130/2008 Sb. a č. 356/1999 Sb. dovodil, že sídlo podnikatele má svůj význam jako jedno z kontaktních míst podnikatele. Není pak rozhodné, že ke kontaktu s podnikatelem dojde zřídka, či že je vznik takového kontaktu krajně nepravděpodobný. Zákonodárce pro potřebu realizace těchto kontaktů stanovil povinnost viditelně označit sídlo vyjmenovanými identifikátory podnikatele. Není důležité, s kým je tento kontakt veden (zda je to spotřebitel, věřitel, či orgán veřejné moci), a za jakým účelem (kontrola, reklamace, vymáhání dluhu). Jediným udržitelným výkladem, který vyplývá ze zákona a z citovaných důvodových zpráv, je ten, z něhož vyplývá, že předmětné označení musí být vnímatelné zrakem, musí z něho být dostatečně patrné identifikátory podnikatele, a musí být patrné osobám od podnikatele odlišným. Tuto funkci pak zcela jistě nemůže plnit označení, které není viditelné z veřejně přístupného místa. Požadavek na viditelnost označení z veřejně přístupného místa je dle názoru Nejvyššího správního soudu vzhledem k výše učiněným závěrům obsažen již ve smyslu označení sídla jako takového. Aby bylo označení sídla pro osoby odlišné od podnikatele (a osoby žijící v rodinném domě) viditelné, musí být viditelné přímo z veřejně přístupného místa, protože v opačném případě nemůže plnit svoji informační funkci. Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil názoru žalovaného, jakož i krajského soudu, že by na charakteru označení sídla měla něco měnit skutečnost, zda se sídlo nachází v kancelářském komplexu, nebo v rodinném domě. Výklad, podle něž by byly na podnikatele sídlícího v rodinném domě kladeny vyšší nároky než na podnikatele sídlícího v kancelářské budově, by totiž byl výkladem extenzivním a zakládajícím neodůvodněnou nerovnost, neboť zákon mezi typy budov ve vztahu k označení sídla podnikatele nijak nerozlišuje. Na udržitelnost výkladu krajského soudu jako celku však tato skutečnost nemohla mít vliv.

[16] Nejvyšší správní soud se pak neztotožnil se závěry krajského soudu vyslovenými ve zrušujících rozsudcích, neboť v nich zastávaný výklad nerespektoval účel povinnosti obsažené v § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Z některých jeho závěrů by nadto

vyplývalo, že došlo k vyhasnutí (tzv. *desuetudo*) tohoto ustanovení, což je stav, který je v právním systému České republiky nemyslitelný.

[17] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému neshledal výklad užitý krajským soudem ve věci sp. zn. 52 A 3/2022 nepřiměřeně extenzivním, a nejinak tomu je proto i v projednávané věci.

[18] V této souvislosti stěžovatelka namítá, že soud změnil popis skutku a odlišně vymezil následek přestupku, kterého se měla stěžovatelka dopustit, čímž fakticky uznal stěžovatelku vinnou za zcela jiné jednání, a tedy porušil zásadu zachování totožnosti skutku a zásadu *nulla poena sine lege*, které se řadí mezi základní zásady trestního řízení. I s těmito námitkami se Nejvyšší správní soud v předešlé věci již vypořádal, přičemž popsal právně-teoretické základy obou zásad. K námitce tvrzeného porušení zásady totožnosti skutku uvedl, že skutek byl ve správním řízení a v řízení před krajským soudem vymezen shodně, přičemž „*krajský soud pouze částečně odlišně vyložil § 31 odst. 2 živnostenského zákona, neboť připustil, že v něm stanovenou povinnost lze splnit nejen tím, že označení je viditelné z veřejného prostranství, nýbrž i z místa, k němuž je veřejnosti umožněn přístup. V důsledku této změny ve výkladu právní normy se stala právně významnou další okolnost, a to zda bylo možné získat v uvedenou dobu přístup na zahradu rodinného domu (zda byla vrátka zamčená, zda někdo reagoval na zvonění). To lze nicméně považovat pouze za upřesnění způsobu provedení přestupku, aniž by tím byla jakkoliv změněna podstata skutku.*“

[19] Obdobně Nejvyšší správní soud v předešlé věci neshledal, že by krajský soud porušil zásadu *nulla poena sine lege*. Dovodil, že vzhledem k obsahu stěžovatelčiny argumentace je zřejmé, že směřovala spíše k zásadě *nullum crimen sine lege*, tedy zásadě, podle níž nemůže být trestné jednání, které za trestné neprohlásí zákon. Nejvyšší správní soud uznal, že přirovnání označení sídla k jiným označením vyžadovaným podle jiných veřejnoprávních předpisů, která ve svém zamítavém rozsudku užil krajský soud, nebyla zcela přiléhavá, neboť nerespektují specifika rozličných právních úprav. Nepřiléhavost takového přirovnání však v projednávané věci neznamena užití analogie v neprospěch obviněného, a tedy ani porušení zásady *nullum crimen sine lege stricta*, a z něj plynoucí nezákonnost rozsudku krajského soudu. Námitky týkající se dvou výše uvedených zásad trestního řízení tedy nemohou obstát ani v tomto řízení o kasační stížnosti.

[20] Stěžovatelka dále zpochybňuje správnost skutkových zjištění, pokud jde o závěr, že vstupní vrátka na pozemek byla v čase provádění úkonů předcházejících kontrole zamčená. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v předešlé věci, skutečnost, že vrátka byla v inkriminovanou dobu zamčená, vyplývá z kontrolního protokolu. Stěžovatelka tato kontrolní zjištění relevantním způsobem nijak nezpochybnila, natož aby vyvrátila domněnku pravdivosti obsahu kontrolního protokolu. Dále Nejvyšší správní soud v rámci posouzení předešlé věci uvedl, že „*okolnosti, za nichž stěžovatelka své tvrzení uplatnila, svědčí naopak o jeho účelovosti. Informaci, že kontrolní orgán při své činnosti zjistil, že jsou vrátka zamčená, stěžovatelka obdržela již počátkem října 2021. Ačkoli jí muselo nebo alespoň mělo být zřejmé, že i tato informace může mít pro posouzení věci relevanci, vyjádřila se k ní až po čtyřech měsících.*“

pokračování

[21] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s tím, jak krajský soud vypořádal její námitku směřující k rozhodovací praxi žalovaného. I k této námitce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v předešlé věci. Odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, podle něhož „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.*“ Uzavřel, že „*z předložené spisové dokumentace a argumentace stěžovatelky není možné dovodit, že by správní orgány v rámci posouzení označení sídla na adrese Čs. Armády 1979, Kladno, založily ustálenou rozhodovací praxi, neboť nesplňuje minimálně podmínku dlouhodobosti. Aby mohla být rozhodovací praxe považována za ustálenou, musela by vyplývat z množství projednávaných případů s obdobným skutkovým základem. Stěžovatelka však poukazuje pouze na případy, které se týkají jednoho stavebního objektu, přičemž není zřejmé, zda bylo v tehdy projednávané věci vůbec rozhodováno za obdobných skutkových okolností. Případy, kterých se stěžovatelka dovolává, nadto byly posouzeny pouze správním orgánem I. stupně (lze tedy uvažovat nanejvýš o správní praxi Magistrátu města Kladna), nebyly posouzeny nadřízeným orgánem, natož soudy, jejichž úkolem je mimo jiné sjednocovat rozhodovací činnost a tím utvářet či usměrňovat správní praxi.*“ Nejvyšší správní soud vyjádřil k postupu žalovaného výhrady, neboť se dle jeho názoru měl s námitkou ustálené praxe vypořádat lépe. Vzhledem k tomu, že se v daném případě nedá hovořit o ustálené rozhodovací praxi, však nemohl mít postup žalovaného vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a nemůže ho mít ani v projednávané věci.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že všechny kasační námitky již byly judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešeny, přičemž posouzení daných otázek krajským soudem je v zásadě souladné s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud tak shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a proto ji odmítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS) tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla procesně úspěšná a úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady převyšující běžné náklady úřední činnosti.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2023

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu